

царуваше невръстно дете, под опеката на слаби държавници. Войската бе разстроена, въодушевление за бран липсваше. Никой миг не е бивал дотогава тъй благоприятен за изпълнение на бленуваното дело, както сега.

Кир Тодор се размисли. Българите имаха слаб, кротък, миролюбив цар. Освен това бяха и подписали договор за мир. Алексей в Трапезунд не бе от значение. От там опасност не идваше. Само Ватаци можеше да му се изпречи на пътя. Той въздъхна, застана край прозореца на Акропола, отправи поглед към корабите, които издуваха платна на широкия пристан на Тесалоника. Топъл вятър лъхна челото му.

Не беше ли по-добре гърците да съюзят усилията си, за да бъде победата им по-сигурна, вместо да делят сили в безсмислени борби?

Ала честолюбие то гореше като отровен пламък сърцето на Комнен. Да отстъпи... Защо? Защо да не отстъпи кир Иоан Ватаци? Той бе зет на Ласкарис. А имто Дука бе влязло в рода Ватаци само чрез женитбата на пращядо му със сестрата на император Мануил. Когато родът на Комнените носеше званието Ангел направо от севастократор Иоан, чичо на император Алексей Трети. Никейският господар трябваше да отстъпи.

Долу, в тясното крепостно дворче препускаше пъргав, допест жребец. На седлото, възседнала по мъжки, с развяни коси и пламнало лице, лудо дърпаше юздите малката Ирина. Кир Тодор изтръпна. Това дете можеше да си счупи главата. Кой го беше оставил да върши такива безумия?

Ирина дигна глава нагоре, весело махна с ръка към баща си. Той неволно се усмихна. Сърцето му се изпълни с гордост. И лека скръб.

Да беше синът му Иоан тъй буен и неукротим – бъдещият наследник на Константинополския престол. Но той бе кротко и замислено